

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1032/2024
25.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Звонимир Станковић, адвокат из ..., против туженог СУР „Астрикс“ ББ, предузетник, ..., кога заступа Небојша Цветковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о раскиду уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3704/23 од 07.11.2023. године, у седници одржаној 25.09.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3704/23 од 07.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 237/23 од 08.08.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се као незаконито поништи решење туженог о споразумном раскиду уговора о раду од 03.04.2018. године и утврди да је тужилци радни однос код туженог престао без правног основа, што је тужени дужан да призна, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да тужилци на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа исплати износ од 12 зарада у висини бруто минималне зараде за месец март 2018. године са законском затезном каматом на предњи износ почев од 03.04.2018. године као дана престанка радног односа до коначне исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 183.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3704/23 од 07.11.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 237/23 од 08.08.2023. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, из свих разлога предвиђених чланом 407. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

Према члану 441. ЗПП предвиђено је да је ревизија увек дозвољена у случају заснивања, престанка и утврђивања трајања радног односа.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити су учињене неке друге битне повреде одредаба Закона о парничном поступку. Неправилно и непотпуно утврђено чињенично стање није разлог за изјављивање ревизије.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код туженог на неодређено време по основу уговора о раду број ../2017 од 24.04.2017. године. Решењем о споразумном раскиду уговора о раду од 03.04.2018. године, тужилци запосленој на радном месту ..., раскида се споразумно радни однос са даном 03.04.2018. године. Наведено решење је потписао тужени у своје име и у име тужиле. Дана 11.05.2011. године тужени је донео решење којим је ставио ван снаге решење о престанку радног односа од 03.04.2018. године. Тужилца је водила поступак за поништај решења од 11.05.2018. године, који је правноснажно окончан одбијањем тужбеног захтева, јер је тужени доношењем решења од 11.05.2018. године само декларисао ништавост претходног решења, те стога решење о споразумном раскиду радног односа није ни могло производити правно дејство. Тужени је оспорио тужбени захтев истичући да тужилца нема правни интерес за вођење овог спора будући да је тужени сам ставио оспорено решење ван снаге.

При овако утврђеном чињеничном стању, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужиле неоснован. Решење од 03.04.2018. године је стављено ван снаге решењем од 11.05.2018. године на који начин су отклоњена дејства решења о раскиду радног односа и исто решење је престало да постоји. При томе, нижестепени судови полазе од примене одредбе члана 177. Закона о раду којим је прописано да радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог. Пре потписивања споразума послодавац је дужан да запосленог писменим путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености. Споразум о престанку радног односа је двострани правни посао који се сачињава у писменој форми и мора да га потпишу обе уговорне стране. Осим тога тужилца је водила парницу за поништај решења од 11.05.2018. године па је поступак окончан одбијањем њеног тужбеног захтева јер је доношењем одлуке по њеној тужби за утврђивање ништавости решења од 11.05.2018. године учињен акт декларисања ништавости претходног решења па стога прво решење није ни могло да произведе правно дејство. Наведена пресуда је разматрана од стране Врховног касационог суда решењем Рев2 2372/20 од 02.02.2022. године, којим је ревизија тужиле одбијена као неоснована. Практично тужилца тражи поништај решења које више не постоји, па је њен тужбени захтев неоснован.

По оцени Врховног суда, одлука нижестепених суда је правилна. Побијано решење је стављено ван снаге решењем туженог од 11.05.2018. године па произлази да тужилца не може тражити утврђивање ништавости решења које више не постоји.

Сходно томе произлази да је и у преосталом делу тужбени захтев тужиље неоснован као и захтев којим је тражила да се тужени обавезе да јој исплати тражену штету у износу од 12 зарада у висини бруто минималне зараде за март месец 2018. године са законском затезном каматом од 03.04.2018. године. Стога у таквом случају је правилно закључено да нема основа за примену члана 191. став 2. Закона о раду нити одредбе члана 154. ЗОО. Тужиља је засновала радни однос 11.05.2018. године код другог послодавца а тужени је исту позвао да се врати на рад 15.05.2018. године, што она није прихватила.

Неосновани су наводи ревизије да тужиља, с обзиром да се не може сматрати да није била на раду до 10.05.2018. године, сходно члану 195. став 1. Закона о раду има право на уплату доприноса за обавезно социјално осигурање. Ово из разлога што тужиља тужбеним захтевом није ни тражила уплату доприноса и стога докази у том правцу нису ни извођени. Тачно је да суд није везан правним основом. Међутим, овде се не ради о питању правног основа већ се ради о врсти захтева који је упућен према туженом, а тужиља у тужбеном захтеву није тражила уплату доприноса за назначени период (од 04.04.2018. до 10.05.2018. године).

Имајући у виду све напред изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић